Samling af Afgørelser

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS VICEPRÆSIDENT

14. januar 2016*

»Særlige rettergangsformer — appel — udsættelse af gennemførelsen af en dom afsagt af Den Europæiske Unions ret — begæring om fortrolig behandling af visse oplysninger i Europa-Kommissionens beslutning, hvorved det fastlås, at der foreligger en ulovlig samordnet praksis på det europæiske marked for autoglas — Kommissionens afslag og Rettens dom, hvorved annullationssøgsmålet anlagt til prøvelse af afgørelsen blev afvist — uopsættelighed — alvorlig og uoprettelig skade — foreligger ikke«

I sag C-517/15 P-R,

angående en anmodning om udsættelse af gennemførelsen i henhold til artikel 278 TEUF og 279 TEUF, indgivet den 25. september 2015,

AGC Glass Europe SA, Bruxelles (Belgien)

AGC Automotive Europe SA, Fleurus (Belgien)

AGC France SAS, Boussois (Frankrig)

AGC Flat Glass Italia Srl, Cuneo (Italien)

AGC Glass UK Ltd, Northampton (Det Forenede Kongerige)

AGC Glass Germany GmbH, Wegberg (Tyskland),

ved avocats L. Garzaniti, A. Burckett St Laurent og F. Hoseinian

appellanter,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved G. Meessen, P. Van Nuffel og F. van Schaik, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLENS VICEPRÆSIDENT

efter at have hørt generaladvokat M. Szpunar,

* Processprog: engelsk.

afsagt følgende

Kendelse

1 I appelskriftet indleveret til Domstolens Justitskontor den 25. september 2015 har AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd og AGC Glass Germany GmbH nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 15. juli 2015, AGC Glass Europe m.fl. mod Kommissionen (T-465/12, EU:T:2015:505, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen i et søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2012) 5719 final af 6. august 2012 om afslag på en begæring om fortrolig behandling indgivet af appellanterne i medfør af artikel 8 i afgørelse 2011/695/EU vedtaget af formanden for Europa-Kommissionen den 13. oktober 2011 om høringskonsulentens funktion og kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (sag COMP/39.125 – Autoglas) (herefter »den anfægtede afgørelse«).

2 Ved særskilt dokument indleveret til Domstolens Justitskontor samme dag har appellanterne fremsat nærværende anmodning om foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 278 TEUF og 279 TEUF med henblik på udsættelse af gennemførelsen af den appellerede dom samt den omtvistede afgørelse.

3 Europa-Kommissionen har indgivet skriftligt indlæg den 23. oktober 2015. Appellanterne og Kommissionen har afgivet deres mundtlige indlæg den 10. december 2015.

Tvistens baggrund og den appellerede som

4 Den 12. november 2008 vedtog Kommissionen beslutning K(2008) 6815 endelig om en procedure i henhold til artikel [81 EF] og artikel 53 i EØS-aftalen i forhold til flere producenter af autoglas, herunder appellanterne (sag COMP/39.125 – Autoglas) (herefter »autoglasbeslutningen«).

5 Ved skrivelse af 25. marts 2009 oplyste Kommissionens Generaldirektorat (GD) »Konkurrence« bl.a. appellanterne om, at det i overensstemmelse med artikel 30 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i artikel [81 og 82 EF] (EFT 2003, L 1, s. 1) havde til hensigt at offentliggøre en ikke-fortrolig udgave af autoglasbeslutningen på sin hjemmeside på de autentiske sprog i nærværende sag, nemlig engelsk, fransk og nederlandsk. Endvidere opfordrede GD »Konkurrence« appellanterne til at identificere de eventuelle oplysninger, der var fortrolige eller udgjorde forretningshemmeligheder, og om at begrunde deres vurdering i den henseende.

6 Efter en brevveksling med appellanterne vedtog GD »Konkurrence« i december 2011 en ikke-fortrolig udgave af autoglasbeslutningen, som skulle offentliggøres på Kommissionens hjemmeside. Det fremgår af denne brevveksling, at GD »Konkurrence« ikke tiltrådte appellanternes begæringer om at skjule de oplysninger, der fremgår af 246 betragtninger til og 122 fodnoter i autoglasbeslutningen.

7 Appellanterne har i henhold til artikel 9 i Kommissionens afgørelse 2001/462/EF, EKSF af 23. maj 2001 om høringskonsulentens kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (EFT L 162, s. 21) over for høringskonsulenten modsat sig offentliggørelsen dels af visse oplysninger, herunder oplysninger, der indeholder kundernes navne og beskrivelsen af de omhandlede varer samt alle øvrige oplysninger, hvorved kunder kunne identificeres, dels af et sætningsled i 726. betragtning til autoglasbeslutningen.

8 Høringskonsulenten traf afgørelse om appellanternes begæring ved den anfægtede afgørelse.

9 I de indledende bemærkninger anførte høringskonsulenten for det første, at Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EUT 2006, C 298, s. 17) ikke havde skabt en berettiget forventning hos appellanterne, der var til hinder for, at Kommissionen kunne offentliggøre de oplysninger, som ikke var omfattet af tavshedspligten. Appellanternes interesse i, at de detaljerede oplysninger om deres adfærd, som ikke var omfattet af den nævnte tavshedspligt, ikke blev offentliggjort, fortjente endvidere ikke særlig beskyttelse. Høringskonsulenten havde i øvrigt ikke kompetence til at tage stilling til, om det var muligt at offentliggøre ikke-fortrolige oplysninger, eller om Kommissionens generelle politik på dette punkt havde skadelige følger.

10 For det andet forkastede høringskonsulenten argumentet om, at Kommissionen var bundet af sin hidtidige praksis for, i hvilket omfang der skulle foretages offentliggørelse. Høringskonsulenten anførte i øvrigt, at den planlagte offentliggørelse hverken omfattede bødefritagelseserklæringer eller andre dokumenter, der var indgivet i denne forbindelse, idet høringskonsulenten samtidig anførte, at han som følge af ligebehandlingsprincippet ikke havde kompetence til at tage stilling til omfanget af den planlagte offentliggørelse.

11 Nærmere bestemt er den anfægtede afgørelse i det væsentlige støttet på undersøgelsen af to argumenter fremsat af appellanterne. Det første argument, som er undersøgt i 22.-35. betragtning til den anfægtede afgørelse, vedrører den fortrolige karakter af de omtvistede oplysninger, mens det andet argument, som er undersøgt i 36.-45. betragtning til den anfægtede afgørelse, vedrører beskyttelsen af fysiske personers identitet.

12 Hvad angår det første argument fandt høringskonsulenten for det første, at de oplysninger, der indeholdt navnene på kunder og en beskrivelse af de omhandlede varer, på grund af deres art, og henset til særegenhederne ved autoglasmarkedet, var kendt af andre end appellanterne, for det andet, at de var historiske, og for det tredje, at de vedrørte selve kernen i overtrædelsen, hvorfor deres udbredelse var påbudt af de skadelidte personers interesser. For så vidt som appellanterne havde fremført specifikke argumenter med henblik på at godtgøre, at disse oplysninger var fortrolige på trods af deres generelle kendetegn som beskrevet ovenfor, konkluderede høringskonsulenten efter at have foretaget en vurdering af tre kumulative betingelser endvidere, at de omhandlede oplysninger ikke var omfattet af tavshedspligten.

13 Hvad angår det andet argument støttede høringskonsulenten sig på artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8, s. 1) og imødekom delvist appellanternes begæring.

14 Da appellanternes begæring i henhold til artikel 3 i den anfægtede afgørelse blev afvist i øvrigt, anlagde appellanterne sag til prøvelse af afgørelsen for så vidt som den afviste deres begæring.

15 Under sagens behandling i første instans forsikrede Kommissionen appellanterne om, at den ikke ville iværksætte gennemførelsen af den anfægtede afgørelse, inden Retten havde truffet afgørelse, hvorfor de ikke anså det for nødvendigt at anmode om foreløbige forholdsregler med henblik herpå.

16 Da appellanternes begæring blev afvist ved den appellerede dom, iværksatte de den appel, som er nævnt i nærværende kendelses præmis 1, til støtte for hvilken de har fremført tre anbringender. Med det første appelanbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at høringskonsulentens kompetence i henhold til artikel 8 i afgørelse 2011/695/EU vedtaget af formanden for Europa-Kommissionen den 13. oktober 2011 om høringskonsulentens funktion og kompetenceområde under behandlingen af visse konkurrencesager (EUT L 275, s. 29) er begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt de oplysninger, som Kommissionen påtænker at offentliggøre, udgør forretningshemmeligheder eller i øvrigt har en fortrolig karakter. Med det andet appelanbringende har appellanterne endvidere gjort gældende, at Retten har begået en fejl, idet den fastslog, at den anfægtede

afgørelse ikke har tilsidesat beskyttelsen af den berettigede forventning og ligebehandlingsprincippet. Med det tredje appelanbringende har appellanterne endelig gjort gældende, at Retten afveg fra retspraksis uden tilstrækkelig begrundelse.

17 Efter at Retten frifandt Kommissionen, har Kommissionen tilkendegivet, at den har til hensigt at gennemføre den anfægtede afgørelse uden denne gang at afvente Domstolens dom i den af appellanterne iværksatte appel til prøvelse af den appellerede dom. Under disse omstændigheder har appellanterne indgivet den foreliggende anmodning om foreløbige forholdsregler.

Parternes påstande

18 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

— Gennemførelsen af den appellerede doms dispositive del og artikel 3 i den anfægtede afgørelse udsættes, indtil Domstolen har afsagt dom.

— Der træffes afgørelse om andre foranstaltninger, der synes retfærdige og hensigtsmæssige under disse omstændigheder.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Kommissionen har nedlagt påstand om, at anmodningen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, og at appellanterne betaler alle sagsomkostninger.

Anmodningen om foreløbige forholdsregler

20 Det bemærkes, at ifølge artikel 60, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol har appel af en dom afsagt af Retten som udgangspunkt ikke opsættende virkning. Domstolen kan dog i medfør af artikel 278 TEUF, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den appellerede dom.

21 Artikel 160, stk. 3, i Domstolens procesreglement bestemmer, at anmodninger om foreløbige forholdsregler skal angive »sagens genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, og de faktiske og retlige grunde til, at den foreløbige forholdsregel, anmodningen vedrører, umiddelbart forekommer begrundet«. Domstolen kan således udsætte gennemførelsen og fastsætte foreløbige forholdsregler, såfremt det er godtgjort, at de umiddelbart er berettigede af faktiske og retlige grunde (fumus boni juris), og såfremt der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for den part, der har begæret dem, er nødvendigt at foreskrive dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen. Disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, hvis en af betingelserne ikke er opfyldt. Domstolen kan endvidere i sager om foreløbige forholdsregler i givet fald foretage en interesseafvejning (Domstolens præsidents kendelse Kommissionen mod ANKO, C-78/14 P-R, EU:C:2014:239, præmis 14 og den deri nævnte retspraksis).

22 For så vidt angår uopsætteligheden af de foreløbige foranstaltninger, der er anmodet om, har appellanterne, idet de tager udgangspunkt i, at de omhandlede oplysninger som sådanne er beskyttelsesværdige, anført, at der er tale om specifikke kommercielle oplysninger, der omfatter kundernes navne, beskrivelser af de omhandlede varer og andre elementer, som gør det muligt at identificere visse af appellanternes klienter, hvorfor en senere annullation af den omtvistede afgørelse ikke afhjælper deres udbredelse. En offentliggørelse ville nemlig give tredjemand mulighed for at få adgang til disse oplysninger og for at gøre brug af dem bl.a. med henblik på at udlede andre

kommercielle data, såsom prisberegninger, prisændringer og andre økonomiske oplysninger, hvis anonymitet ikke længere er sikret. Offentliggørelsen vil følgelig påføre appellanterne en alvorlig og uoprettelig skade, som er tilstrækkelig forudseelig og sandsynlig.

23 Den skade, som appellanterne risikerer at lide, vil først og fremmest være uoprettelig, fordi en vis personkreds umiddelbart og uigenkaldeligt får kendskab til oplysningerne, hvilket indebærer, at den skade, som forårsages ved offentliggørelsen af den omtvistede afgørelse, ikke kan genoprettes ved at annullere den. Det samme ville gøre sig gældende for de omhandlede oplysninger og et udleveringsforbud meddelt efter at oplysningerne var blevet udleveret. For det andet er det ikke muligt at beregne appellanternes økonomiske tab. Det følger nemlig for det første af Domstolens retspraksis, navnlig Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558), at denne skade kan variere i karakter og omfang alt efter, om de personer, der får kendskab til de omhandlede oplysninger, er kunder, konkurrenter, appellanternes leverandører, eller om de er økonomiske analytikere samt personer, der tilhører den brede offentlighed. Appellanterne har i denne forbindelse præciseret, at det er umuligt at fastlægge, hvor mange og hvilke personer der kan få kendskab til de omhandlede oplysninger, og dermed at bedømme de konkrete negative virkninger af en offentliggørelse. Endvidere er appellanterne allerede som følge af autoglasbeslutningen blevet mødt med flere erstatningskrav enten direkte i deres egenskab af sagsøgte eller som solidarisk ansvarlige med de øvrige adressater for beslutningen. Offentliggørelsen af de omhandlede oplysninger ville i denne sammenhæng svække appellanternes position under retsforhandlingerne samt i forbindelse med eventuelle forligsforhandlinger. Endelig har appellanterne anført, at de negative økonomiske konsekvenser af en offentliggørelse af de omhandlede oplysninger ikke kan opgøres fuldt ud. Det ville nemlig ikke være muligt, henset til alle de beløb, som appellanterne ville skulle betale i erstatning eller som betalingstransaktioner, at beregne den andel, der udelukkende og direkte kan henføres til offentliggørelsen af de omhandlede oplysninger.

24 Kommissionen har indledningsvis bestridt, at oplysningerne er beskyttelsesværdige. Det ville kun være tilfældet, såfremt det andet appelanbringende tiltrædes efter en realitetsbehandling.

25 For så vidt angår de specifikke argumenter, som appellanterne har fremført, har Kommissionen for det første anført, at argumentationen i Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) ikke kan overføres på den foreliggende sag, for så vidt som det i den foreliggende sag – i modsætning til den sag, der gav anledning til kendelsen – er ubestridt, at de omhandlede oplysninger ikke udgør forretningshemmeligheder eller andre former for fortrolige oplysninger. Kommissionen har i denne forbindelse tilføjet, at argumentet, hvorefter offentliggørelsen af de omhandlede oplysninger giver tredjemand mulighed for at udlede og derved få kendskab til andre kommercielle oplysninger, såsom prisberegninger, prisændringer og andre økonomiske oplysninger, hvis anonymitet ikke længere er sikret, er ubegrundet, idet sådanne oplysninger ikke kan sikres anonymitet, idet appellanterne aldrig har anmodet om, at de skulle behandles fortroligt. Endvidere har appellanterne, idet de har medgivet, at skaden er af økonomisk karakter, ikke gjort gældende, og frem for alt ikke godtgjort, at skaden kan bringe selve deres eksistens i fare eller væsentligt reducere deres markedsandele, hvilket efter Domstolens retspraksis er et krav for, at en skade, der udelukkende er af økonomisk karakter, kan anses for at være uoprettelig. Den uoprettelige karakter af offentliggørelsen indebærer med andre ord ikke, at den påståede skade, som offentliggørelsen forårsager, i sig selv er alvorlig og uoprettelig.

26 Kommissionen har for det andet med hensyn til brugen af de omhandlede oplysninger i forbindelse med erstatningssøgsmål mod appellanterne gjort gældende, at selv om det antages, at disse oplysninger faktisk ville kunne anvendes til støtte for sådanne søgsmål, er det ikke ensbetydende med, at udbredelsen heraf ville kunne forårsage en alvorlig og uoprettelig skade, som kunne undgås ved at tillægge den appellerede afgørelse opsættende virkning. Kommissionen har i denne henseende anført, at den økonomiske skade, der er forbundet med de erstatninger, som appellanterne kunne tilpligtes at betale, ikke er en direkte følge af udbredelsen af de nævnte oplysninger, men af appellanternes deltagelse i den samordnede praksis, som blev fastslået i autoglasbeslutningen. Udbredelsen af de

omhandlede oplysninger indebærer kun, at de personer, der har lidt et tab på grund af den samordnede praksis, får mulighed for at oppebære erstatning på grundlag af den ret, som de specifikt er tillagt ved traktaten. Kommissionen har for så vidt angår erstatningsbeløb, der kan henføres direkte til udbredelsen af de omhandlede oplysninger, tilføjet, at appellanterne ikke i fornødent omfang har godtgjort, at forpligtelsen til at betale dette beløb ville kunne påføre dem et økonomisk tab, som kunne bringe deres eksistens i fare eller væsentligt reducere deres markedsandele, eller at det skulle være umuligt at fastlægge størrelsen af dette beløb, på trods af, at antallet af personer, der har lidt tab som følge af den samordnede praksis, der er fastslået i autoglasbeslutningen, er begrænset.

27 Med henblik på en efterprøvelse af, hvorvidt de foranstaltninger der anmodes om, er uopsættelige, bemærkes, at formålet med en sag om foreløbige forholdsregler er at sikre den fulde virkning af den fremtidige endelige afgørelse med henblik på at undgå en lakune i den retsbeskyttelse, som Domstolen sikrer. For at opfylde denne målsætning skal uopsætteligheden vurderes i forhold til, hvor nødvendigt det er, at der træffes en foreløbig afgørelse med henblik på at undgå en alvorlig og uoprettelig skade for den part, der anmoder om den midlertidige beskyttelse (Domstolens vicepræsidents kendelse Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirourgiko Kentro mod Kommissionen, C-506/13 P-R, EU:C:2013:882, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis). Det er denne part, som skal dokumentere ikke at kunne afvente afgørelsen i hovedsagen uden at blive påført en sådan skade (Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Rusal Armenal, C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, præmis 37 og den deri nævnte retspraksis).

28 I den foreliggende sag har appellanterne i det væsentlige henvist til, at de vil lide to former for skade, såfremt gennemførelsen af den appellerede dom og den anfægtede afgørelse ikke udsættes.

29 Appellanterne har for det første med henvisning til Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558) anført, at offentliggørelsen af de omhandlede oplysninger kan påføre dem tab som følge af oplysningernes karakter.

30 I denne forbindelse bemærkes, således som det navnlig fremgår af nævnte kendelses præmis 18 og 38, at Pilkington Group Ltd i sit annullationssøgsmål havde bestridt rigtigheden af Kommissionens vurdering, hvorefter de oplysninger, som man ville udbrede i henhold til artikel 30, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, ikke udgjorde forretningshemmeligheder som omhandlet i bl.a. artikel 339 TEUF samt nævnte forordnings artikel 28, stk. 1, og artikel 30, stk. 2. De betragtninger, som dommeren i sagen om foreløbige forholdsregler havde taget hensyn til med henblik på at fastslå, om uopsættelighedsbetingelsen var opfyldt i den konkrete sag, byggede på den forudsætning, som udtrykkeligt er nævnt i nævnte kendelses præmis 47, hvorefter de i sagen omhandlede oplysninger var omfattet af forretningshemmeligheden.

31 Det bemærkes imidlertid, således som Kommissionen har gjort gældende, at omstændighederne i sagen, der gav anledning til den nævnte kendelse, adskiller sig fra omstændighederne i den foreliggende sag.

32 I den foreliggende sag har Retten i den appellerede doms præmis 22-54 prøvet og forkastet det sjette anbringende, som appellanterne har påberåbt sig til støtte for deres annullationssøgsmål, hvor de bestred rigtigheden af høringskonsulentens vurdering, hvorefter de omhandlede oplysninger ikke udgjorde forretningshemmeligheder som omhandlet i artikel 30, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 og artikel 8, stk. 2, i afgørelse 2011/695.

33 Det fremgår imidlertid af anmodningen om foreløbige forholdsregler, at appellen ikke er rettet mod denne del af den appellerede dom, hvorfor det må anses for endeligt afgjort, at de omhandlede oplysninger ikke udgjorde forretningshemmeligheder. Det følger heraf, at vurderingen af uopsætteligheden i den foreliggende sag skal tage udgangspunktet i, at de omhandlede oplysninger

ikke kan anses for at være omfattet af forretningshemmeligheden, modsat den forudsætning, hvorpå sagen om foreløbige forholdsregler byggede i Domstolens vicepræsidents kendelse, Kommissionen mod Pilkington Group (C-278/13 P(R), EU:C:2013:558).

34 Den omstændighed, at offentliggørelsen af de omhandlede oplysninger kan være i strid med princippet om den berettigede forventning og princippet om ligebehandling, således som appellanterne har gjort gældende i deres andet appelanbringende, er ikke i sig selv tilstrækkelig til, at disse oplysninger skal anses for at være omfattet af forretningshemmeligheden, eller at deres udbredelse af denne grund vil påføre appellanterne alvorlig og uoprettelig skade. En sådan omstændighed, forudsat at den blev fastslået, ville nemlig allerhøjest kunne forpligte Kommissionen til ikke at udbrede de nævnte oplysninger, hvilket denne institution i øvrigt har medgivet.

35 Det er korrekt, således som appellanterne har anført, at en offentliggørelse af oplysninger som de i sagen omhandlede, er uigenkaldelig, for så vidt som en annullation af den anfægtede beslutning ikke kan ophæve virkningerne af, at disse oplysninger er blevet udbredt, idet de personer, der læser dem, umiddelbart og uigenkaldeligt får kendskab til dem. Kommissionen har endvidere ikke oplyst grunden til, at de grunde, der foranledigede Kommissionen til at udsætte udbredelsen af de omhandlede oplysninger, mens man afventede afsigelsen af den appellerede dom, hvilket skete efter en sagsbehandlingstid på ca. 25 måneder, ikke også er relevante med henblik på en udsættelse af udbredelsen af de omhandlede oplysninger, mens man afventer afsigelsen af Domstolens dom for så vidt angår realiteten af appellanternes appel.

36 For at betingelserne for at meddele foreløbige foranstaltninger er opfyldt, herunder navnlig uopsættelighedsbetingelsen, er det imidlertid et krav, at den uigenkaldelige karakter af udbredelsen af de nævnte oplysninger kan påføre appellanterne en alvorlig og uoprettelig skade.

37 Det bemærkes i denne forbindelse, at selv om det med henblik på at godtgøre, at der foreligger en alvorlig og uoprettelig skade, ikke er nødvendigt, at det godtgøres med absolut vished, at skaden indtræder, idet det er tilstrækkeligt, at skaden er forudseelig med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed, skal den part, der har indgivet en anmodning om foreløbige forholdsregler, dog fortsat føre bevis for de faktiske omstændigheder, der begrunder, at der er udsigt til en sådan alvorlig og uoprettelig skade (Domstolens præsidents kendelse HFB m.fl. mod Kommissionen, C-335/99 P(R), EU:C:1999:608, præmis 67, og Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 37).

38 I den foreliggende sag har appellanterne begrænset sig til at gøre gældende, at de omhandlede oplysninger udgør specifikke kommercielle oplysninger om bl.a. kundernes navne, beskrivelse af de omhandlede varer og andre oplysninger, der gør det muligt at identificere visse af deres kunder, og at udbredelsen af disse oplysninger i sig selv kan påføre dem en skade, idet den giver tredjemand adgang til disse oplysninger og til at gøre brug af dem bl.a. med henblik på at udlede andre kommercielle data, såsom prisberegninger, prisændringer og andre økonomiske oplysninger, hvis anonymitet ikke længere kan sikres.

39 I denne henseende bemærkes indledningsvis, at appellanterne ikke har fremført oplysninger, der gør det muligt at godtgøre, at udbredelsen af de omhandlede oplysninger giver tredjemand mulighed for at udlede og derved få kendskab til andre kommercielle data, og at disse oplysninger derfor burde forblive fortrolige.

40 Det er allerede fastslået, at udbredelsen af forretningshemmeligheder kan forårsage en skade, der består i, at det, når de fortrolige oplysninger først er offentliggjort, ikke er muligt at ophæve virkningerne af, at disse oplysninger er blevet offentliggjort, ved senere at annullere den anfægtede afgørelse, fordi den er i strid med artikel 339 TEUF og den grundlæggende ret til beskyttelse af erhvervshemmeligheder. Kunder, konkurrenter og leverandører samt økonomiske analytikere og offentligheden vil have adgang

til oplysningerne og frit kunne udnytte dem, hvilket vil medføre en alvorlig og uoprettelig skade for den nævnte virksomhed (jf. i denne retning Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 46-48).

41 Det samme gælder imidlertid ikke for så vidt angår udbredelsen af oplysninger, der ikke kan anses for at være omfattet af erhvervshemmeligheden.

42 Som det fremgår af præmis 33 i nærværende kendelse, har Retten i den appellerede doms præmis 36-40 fastslået, uden at dette er blevet bestridt af appellanterne i forbindelse med deres appel, dels at de omhandlede oplysninger, herunder navnlig oplysninger vedrørende deres kunders identitet, allerede var kendt af et ubegrænset antal personer bl.a. pga. den høje grad af gennemsigtighed, der i denne henseende kendetegner autoglasmarkedet, dels at disse oplysninger er af historisk karakter som omhandlet i Rettens retspraksis, idet de vedrører forhold, der ligger fem år eller mere forud for den omtvistede offentliggørelse.

43 Appellanterne kan følgelig ikke godtgøre, at udbredelsen af de omhandlede oplysninger – trods den omstændighed, at de ikke eller ikke længere er omfattet af erhvervshemmeligheden – ville kunne påføre dem en skade som følge af oplysningernes art.

44 For så vidt angår den anden skade, som appellanterne har påberåbt sig, har de gjort gældende, at udbredelsen af de omhandlede oplysninger vil svække deres position, dels under de verserende retssager angående de erstatningskrav, der er rettet mod appellanterne enten direkte i deres egenskab af sagsøgte eller som solidarisk ansvarlige med de øvrige adressater for autoglasbeslutningen, dels i forbindelse med eventuelle forligsforhandlinger.

45 I denne henseende bemærkes, således som Kommissionen har anført i det skriftlige indlæg, at det følger af Domstolens faste praksis, at i forbindelse med en anmodning om udsættelse af gennemførelsen af en EU-retsakt er anordningen af den foreløbige forholdsregel, hvorom der er fremsat anmodning, kun begrundet, hvis den pågældende retsakt udgør den afgørende årsag til det påståede alvorlige og uoprettelige tab (Domstolens præsidents kendelse Akhras mod Rådet, C-110/12 P(R), EU:C:2012:507, præmis 44, og Hassan mod Rådet, C-168/12 P(R), EU:C:2012:674, præmis 28, og Domstolens vicepræsidents kendelse EDF mod Kommissionen, C-551/12 P(R), EU:C:2013:157, præmis 41).

46 Forpligtelsen til at betale erstatning for en skade, som en virksomhed har forvoldt som følge af dens tilsidesættelse af Unionens konkurrenceregler, er imidlertid omfattet af virksomhedens civilretlige ansvar. Den afgørende årsag til den skade, som påstås at være forbundet med erstatningssagen og forligsforhandlingerne, skyldes ikke Kommissionens udbredelse af de omhandlede oplysninger, men appellanternes tilsidesættelse af Unionens konkurrenceregler, som blev fastslået i autoglasbeslutningen.

47 I retssager angående krav om erstatning som følge af en tilsidesættelse af Unionens konkurrenceregler er det som hovedregel den skadelidte, som påstår at have lidt et tab som følge af tilsidesættelsen, der har bevisbyrden herfor. I denne henseende fremgår det udtrykkeligt af Kommissionens skriftlige indlæg, at de omhandlede oplysninger faktisk kan gøre det lettere at løfte en sådan bevisbyrde for de sagsøgere, der anlægger sag med påstand om erstatning mod appellanterne, i det omfang disse oplysninger giver sagsøgerne adgang til beviser, som de ikke ellers ville have haft adgang til.

48 Selv om det i henhold til national procesret ikke påhviler den sagsøgte i en erstatningssag at føre bevis for dennes eget ansvar, er en sådan omstændighed imidlertid ikke til hinder for, at Kommissionen udbreder oplysninger alene med henvisning til, at de kunne udgøre et sådant bevis og dermed svække sagsøgtes position.

49 Dette ville svare til at kræve, at Kommissionen behandler oplysninger som fortrolige med det ene formål at beskytte den interesse, som adressaten for en afgørelse, hvori det fastslås, at Unionens konkurrenceregler er tilsidesat, har i at hindre skadelidte i at få adgang til de pågældende beviser.

50 Selv om vigtigheden af en sådan interesse anerkendes fuldt ud, navnlig for så vidt som den er omfattet af retten til forsvar i denne type søgsmål, forholder det sig ikke desto mindre for det første sådan, at ingen bestemmelser i EU-retten pålægger Kommissionen at beskytte en sådan interesse ved at pålægge den at opretholde den fortrolige karakter af oplysninger som de i sagen omhandlede oplysninger i strid med den forpligtelse til gennemsigtighed, som påhviler Kommissionen i henhold til artikel 15 TEU og for så vidt angår den foreliggende sag artikel 30 i forordning nr. 1/2003. For det andet fremgår det udtrykkeligt af artikel 5, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/104/EU af 26. november 2014 om visse regler for søgsmål i henhold til national ret angående erstatning for overtrædelser af bestemmelser i medlemsstaternes og Den Europæiske Unions konkurrenceret (EUT L 349, s. 1), at virksomheders interesse i at undgå erstatningssøgsmål som følge af en overtrædelse af konkurrenceretten ikke er en interesse, der skal beskyttes.

51 Selv hvis det lagdes til grund, at udbredelsen af de omhandlede oplysninger kunne betragtes som den afgørende årsag til den skade, som appellanterne gør gældende, og at den omhandlede interesse var beskyttelsesværdig som sådan, bemærkes, således som det fremgår af nærværende kendelses præmis 27, at uopsætteligheden skal vurderes i forhold til, hvor nødvendigt det er, at der træffes en foreløbig afgørelse med henblik på at undgå en alvorlig og uoprettelig skade for den part, der anmoder om den midlertidige beskyttelse.

52 Det bemærkes i denne forbindelse, at skaden er af økonomisk karakter, hvilket appellanterne har medgivet.

53 Det fremgår således af Domstolens faste praksis, at et økonomisk tab ikke, medmindre der foreligger særlige omstændigheder, kan betragtes som uopretteligt, da en økonomisk erstatning som hovedregel kan genoprette skadelidtes økonomiske situation, som den forelå, før skaden indtraf. Ved en sådan skade vil sagsøgeren nemlig kunne få tabet erstattet under et erstatningssøgsmål indgivet i henhold til artikel 268 TEUF og 340 TEUF (Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

54 En økonomisk skade kan imidlertid anses for at være uoprettelig, hvis den pågældende skade ikke kan erstattes fuldt ud, hvilket navnlig kan være tilfældet, såfremt skaden, selv når den indtræder, ikke kan opgøres i tal (Domstolens vicepræsidents kendelse, Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

55 I den foreliggende sag har appellanterne gjort gældende, at den omhandlede skade ikke kan opgøres i tal i forbindelse med et eventuelt erstatningssøgsmål mod Den Europæiske Union, såfremt de får medhold i deres appel, da det, henset til det samlede beløb, som appellanterne ville skulle betale i erstatning eller som betalingstransaktioner, ikke ville være muligt at beregne den andel, der udelukkende og direkte kan henføres til offentliggørelsen af de omhandlede oplysninger.

56 Det bemærkes i denne forbindelse, at den usikkerhed, der er forbundet med erstatning af et økonomisk tab i forbindelse med et eventuelt erstatningssøgsmål, ikke i sig selv kan anses for en omstændighed, på grundlag af hvilken det kan godtgøres, at tabet er uopretteligt. Det er på tidspunktet for sagen om foreløbige forholdsregler nødvendigvis usikkert, om der senere er mulighed for at få erstatning for en økonomisk skade inden for rammerne af et erstatningssøgsmål, der kan anlægges efter en eventuel annullation af den anfægtede retsakt. En sag om foreløbige forholdsregler har imidlertid ikke til formål at træde i stedet for et sådant erstatningssøgsmål for at udelukke denne usikkerhed. Dens formål er alene at garantere den fulde virkning af den fremtidige endelige afgørelse, der skal træffes i den hovedsag, som sagen om de foreløbige forholdsregler hænger sammen med, hvilken sag i dette

tilfælde er et annullationssøgsmål (Domstolens præsidents kendelse Alcoa Trasformazioni mod Kommissionen, C-446/10 P(R), EU:C:2011:829, præmis 55-57, og Domstolens vicepræsidents kendelse Kommissionen mod Pilkington Group, C-278/13 P(R), EU:C:2013:558, præmis 53).

57 Appellanternes argumenter, som tager sigte på at godtgøre, at udbredelsen af de omhandlede oplysninger påfører dem en uoprettelig skade, kan følgelig ikke tiltrædes.

58 Endvidere har appellanterne hverken i deres anmodning om foreløbige forholdsregler eller i deres mundtlige indlæg afgivet oplysninger, som gør det muligt at fastslå, at der foreligger en skade af den påståede alvorlige karakter.

59 Som det fremgår af nærværende kendelses præmis 46, kan den hævdede skade kun relatere sig til den skade, der er forårsaget ved den tilsidesættelse af Unionens konkurrenceregler, som blev fastslået i autoglasbeslutningen, hvorfor det med henblik på nærværende sag påhvilede appellanterne om ikke præcist at beregne den del af erstatningskravet, der fremsættes – eller vil blive fremsat – som følge af udbredelsen af de omhandlede oplysninger, så i det mindste at fremlægge de kommercielle og finansielle oplysninger, der var i deres besiddelse, for at give Domstolen mulighed for på grundlag af omsætningen efter salget af de varer, der er genstand for den omhandlede overtrædelse, og omkostningerne forbundet med produktionen heraf, at bedømme det sandsynlige omfang af deres erstatningspligt samt den relative størrelse heraf i forhold til den økonomiske kapacitet i den koncern, som de er en del af. Dommeren i sagen om foreløbige forholdsregler stillede spørgsmål herom under den mundtlige forhandling den 10. december 2015, hvortil appellanterne blot gentog deres argument om, at de ikke kan beregne denne del af erstatningen, uden imidlertid at give nogen forklaring på, hvorfor det ikke var muligt for dem at foretage en estimeret beregning af de økonomiske konsekvenser af tilsidesættelsen af Unionens konkurrenceregler, som kan tilregnes appellanterne, eksempelvis på grundlag af allerede verserende erstatningskrav.

60 Det følger af det ovenstående, at appellanterne ikke har godtgjort, at gennemførelsen af den appellerede dom og den omtvistede beslutning kan påføre dem et alvorlig og uoprettelig skade. Uopsættelighedsbetingelsen er derfor ikke opfyldt, hvorfor den foreliggende anmodning om foreløbige forholdsregler forkastes, uden at det er nødvendigt at tage stilling til fumus boni juris eller at foretage en interesseafvejning.

På grundlag af disse præmisser bestemmer Domstolens vicepræsident:

1) Anmodningen om foreløbige forholdsregler forkastes.

2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Underskrifter